

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani, 27. februarja.

Mej našimi brati na severu, mej žilavimi Čehi in mej nami Slovenci je mnoge sličnega. Mi smo sicer manjši na številu, ponášati in sklicevati se ne moremo na slavno zgodovino, niti na bogato in ime-nitno, vse narodne težnje pospeševajoče plemsto. Naše mladeži ne navdušuje življenje junaka Žižke in nje-govih silnih sobojevnikov, niti druge epizode iz bo-gate česke zgodovine, na katero se naslanja, s katero se čvrsti in napaja današnje politično mišljenje in življenje naših bratov v Česki — skromni podatki iz turških bojev, tradicija o „starej pravdi“ in po-samične dogodbe, v katerih se je sedaj pa sedaj po-samičnikov pogum zasvetil na površje: to je vse, s čemer bi se mogli dičiti.

V preteklosti nam pa tudi ni iskati sličnosti mej Čehi in nami, ampak le v sedanjosti in sicer v najnovejši. Ne le, da smo v soglasji s Čehi glasovali in borili se v državnem zboru, da smo po njih vzgledu, i pri nas uveli in prenašali dolgo vrsto let nesrečni „pasivni odpor“, so se baš v zadnjem času za vlade ministerstva Taaffe-jevega pojavili na se-veru in pri nas odnošaji, ki so skoro popolnem pa-ralelni in so deloma uzrok, da razmere mej vlado in parlamentarno večino neso take, kakeršne bi mo-rale in mogle biti.

Če stavimo Česko in Kranjsko v spored, vi-dimo na prvi pogled, da sta ti deželi v narodnem oziru toliko napredovali, da so njeni prebivalci iz defenzive prestopili že v ofenzivo, da ti deželi in njeni zastopniki vsaj kako betvico, bodi si tudi osobna prememba, po vztrajnem prizadevanji dosežeti in da njima nasproti vlada, dasi ima skrbno vse večje žepe zapete, vendar sedaj pa sedaj pokaže nekoliko dobre volje, par bonbonov, da laglje in bolj potrpežljivo čakati na bolj izdatna in redilna jedila.

Na drugej strani pa sta si podobni Moravska in Štajerska s Koroško. Tu veje vse drug veter. V

teh deželah vlada niti dobre volje pokazati neče, vladni aparat se ne kaže nikakor poslušnega pro-gramu vlade, zadovoljiti in pomiriti vse narodnosti, temveč po starem gaslu „divide et impera“ hoče se zadovoljiti Česko in Kranjsko, da bi se s tem za-kril pogled na Moravo in dolnji Štajer in slednji kronovini lepo tiho ponemčili. Iz tega razloga in ker je v zadnje-imenovanih deželah vse drugo osobje na krmilu, ne vidimo niti v Štajerskej s Koroško niti v Moravskjej nikake premembe, nikakega zbolj-šanja in tudi pravosodnega ministra Pražaka tolikrat navedena okrožnica ni imela nikakega uspeha, zalegla je toliko, kakor bob ob steno. Kaj pomaga še tako lepo koncipirana naredba, ako ne najde očij, ki bi je čule, in rok, ki bi je vestno in dosledno izvele?

Navedene dežele so za Taaffeja deloma slabše nego poprej; vsaj to je brez dvojbe, da je pod me-ščanskim ministerstvom bilo marsikaj dopuščene-ga, kar dan danes ni, in da bi mi bili prav odkritosrčno veseli, ako bi se nam kruh ravnopravnosti tako delil, kakor za zloglasnega Giskre. Da je temu tako, pri-čajo nam vsakodnevne pritožbe, prihajajoče od Mure in Drave, in jadicovanje Moravcev in njihovih po-slancev postala je skoro že stereotipna rubrika v avtonomističnih listih.

In kaj je temu uzrok? Odgovor na to vprašanje — akoravno ne z ozirom na Moravsko in do-lenje Štirsko, ampak splošno govoreč — dal je pred nekoliko dnevi poljski „Czas“ ter kot uzrok navel uradništvo, ki tudi za Taaffejeve vlade v jedno mer uraduje in uloge rešuje po starem kopitu, v Auer-sperg-Lasserjevem duhu. Takoj pri nastopu Taaffeja mislili so, da ta vlada itak ne bode trajna, postavili so se po robu; ker se jim ni zgodilo ničesa žalega, nadaljevali so in tako polagoma uživali se v protislovji in v doslednej opoziciji proti sedanjej vladi. Mero-dajni faktorji pa so skrbeli, da so take vrste ljudje tudi nastanjeni bili na taka mesta, da so mogli upo-rabljati svoj upliv v takem smislu. Ako pregledamo vse dolenjo Štirsko in vso Koroško, vse politične

in druge urade, moramo se čuditi, da z jedno samo izjemo, so vsa količkej odličnejša mesta v rokah nam neprijaznih, našim narodnim težnjam na-sprotnih osob, da še leta 1848., ko so se graščin-ski uradniki rekrutirali iz Česke, iz nemških krono-vin in sploh iz podanikov dotičnih graščakov, ni bilo niti primeroma tako hudo. To uradništvo, mej katerim se nabaja mnogo znanih nemčurskih imen, je mej drugim tudi ovira, da je napredek Taaffejeve politike iluzoričen, in da je nezadovoljnost avtono-mistov iz Štajerske in Moravske tako opravičena, kakor od dne do dne rastoča, da smo si tudi v tem podobni Moravci in Slovenci.

Čudno je, a po tem takem nikakor čudo, da je vladna politika v Česki in Kranjskej če tudi ne zado-stujoča narodnim težnjam, vendar boljša in vsa dru-gačna, nego v Moravskjej in na spodnjem Štirskem in Koroškem, čudo tem manj, ker vlada neče v poštev jemati terjatev parlamentarne večine in skuša vedno v nekakej idealnej nezavisnosti plavati nad stran-kami, in ker ne računajoč s posamičnimi narodno-stimi po starem državniškem kroji vso Avstrijo deli le po kronovinah in misli, da naj bolje pogodi, ako stori voljo v kronovini bivaajoče večine (glej Štajersko in Koroško), ali vsaj do sedaj običajnih faktorjev (glej Moravsko).

A čeravno obstoje še nekdanje politične meje mej kronovinami, duh narodnosti švignil je preko njih in z njim mora računati tudi državnik in svojo politiko uravnati po narodnih skupinah. Ne ločijo nas več reke, ne hribi: dosledno bi tedaj bilo, da nas tudi vladna politika ne!

Vražji predlog.

V Novem Yorku izhaja časopis pod imenom „Irish World“, ki je glasilo irskih narodnjakov in ki nam po svojej vsebini, po brezozirnih, za nas na starem kontinentu čudovitih člankih kaže, kolika je tiskovna svoboda onkraj atlantskega oceana, kaj se ondi vse pisati in storiti sme. V jednej svojih zad-

LISTEK.

Junak našega časa.

(Roman M. Lermontova posl. J. P.)

Pečorinov dnevnik.

II.

Knežna Mary.

(Dalje.)

30. maja.

Okolu sedme ure zvečer sprehajal sem se po sprehajališči. Grušnicki zagledal me je od daleč in prišel je k meni; nekako smešno navdušenje bliskalo mu je iz oči. Krepko me je stisnil za roko in rekel mi je s tragičnim glasom:

— Zahvaljujem se ti Pečorin . . . vsaj me razumeš.

— Ne; zahvaljevati se mi nemaš ničesar, od-govoril sem mu; kajti res se nesem spominal nika-kega dobrega dela.

— Kako? ali včeraj? ali si mari pozabil? . . . Mary mi je vse dopovedala, vse.

— Tako? Tedaj je pri vama že vse vkupno, celo hvaležnost?

— Čuj, rekel je Grušnicki ponosno: — prosim te, ne norčuj se iz moje ljubezni, če hočeš, da ostaneva prijatelja . . . Ti vidiš, da jo ljubim, da bi zblaznel . . . in jaz tudi mislim, nadejam se, da me ljubi ona . . . Nekaj bi te prosil; danes zvečer boš pri Ligovskih; obljubi mi paziti na vse: dobro vem, da si skušen v tacih rečeh, ti poznaš bolje ženske kakor jaz . . . Ženske, ženske! kdo jih razume? Njih smehljanje nasprotuje njih pogledom, njih besede obetajo, njih glas pa odbija . . . Zdaj uganejo hi-poma naše najskrivnejše misli, drugi pot pa ne umejo, če jim tudi kaj tako jasno omeniš, da bi prijel z roko . . . Poglej to knežno: včeraj žarile so se njene oči od strasti in gledale za menoj, danes so pa zopet ravnodušne in hladne . . .

— To je morda posledica upliva toplic?

— Ti povsod vidiš slabšo stran . . . mater-jalist, pristavil je s preziranjem; — no pa premeniva materijo — odgovoril je vesel svoje slabe šale in se posmejal.

Ob devetih šla sva oba vkupe h kneginji.

Ko sva šla mimo Verine hiše, videl sem jo pri oknu. Spogledala sva se mimo grede. Ona prišla je kmalu za nama k Ligovskima. Kneginja jo je predstavila meni kot svojo sorodnico. Gostov bilo je veliko; pili smo čaj in razgovarjali se vse križem. Prizadeval sem si dopasti kneginji, uganjal sem šale, da se mi je prav iz srca smejala; knežno je tudi silil smeh, a premagovala se je, da bi ne skazila svoje prijetne role. Grušnicki bil je jako vesel, če-tudi se knežna ni zmenila za njegovo veselost.

Ko smo spili čaj, šli smo v salon.

— Ali si zadovoljna z mojo ubogljivostjo, Vera? rekel sem jej, ko sem šel mimo nje.

Pogledala sva se z očmi, in njen pogled je bil poln ljubezni in hvaležnosti. Kneginja posadila je hčer za glasovir; vsi so je prosili, naj kaj zapoje — jedini jaz sem molčal, porabil sem to priložnost, da sem šel k oknu z Vero, katera mi je rekla, da mi ima povedati nekaj važnega za naju oba . . . Kaj neki? . . . neumnost!

Knežno jezilo je moje ravnodušje, kar sem

njih številke donosa omenjeni list sezačen predlog, kako osnovati novo in gigantično organizacijo, da se na po polnem nov način zavojuje britiška vlada. V prepričanju, da si Irska svoje nezavisnosti ne more pridobiti z orožjem v roci, predlaga se načrt, kako upogniti moč Angleške, in ta načrt slóve: „Mi se moramo bojevati ne v boji proti Angležem in proti Angležkinjam, ampak proti angleškemu kapitalu, proti angleškim palačam, proti angleškim zalogam blaga, proti tovarnam, proti angleškemu brodomu in proti angleškim ladjestajam in pristaniščem. Najbolji način, po katerem se to izvede, je tudi najboljši. Krava O' Leary-jeve gospé, ki je s premogovim oljem napolneno svetilnico v hlevu v Chicagi prekucnila, prouzročila je več škode, nego je nemška vojska z vsem svojim topničarstvom škodila mestu Parizu v štirih mesecih, ali še dalje, ko je to mesto oblegala. Zaradi tega je premogovo olje, pravilno uporabljeno, milijonkrat bolj uničujoče, nego salpeter. Za ta način vojevanja treba nam samo petsto treznih in hrabrih mož in potrebujemo samo 500.000 dolarjev, da je vzdržimo skozi jedno leto na vojnem polji. Tristo teh mož zavzelo bi London, 50 Manchester, 50 Liverpool, 50 Bristol in 50 Glasgow. Vsak teh vojakov vzame si v najem opravljeno sobo. V to sobo spravi si s svojo prtljago posodo s petimi galonami premogovega olja in škatičico žveplenk. V burnej noči, na znamenje zapovedujočega častnika, nastalo bi 300 požarov na raznih krajih Londona in, razpihani po aequinoctialnem viharji, prouzročili bi ogenj, ki bi bil svetovno čudo. Požara v Moskvi in Chicagi bila bi v primeri le otročja igrača. Pri svitu tega požara čitali bi mi, kot narod, pismo svoje nezavisnosti“.

K praksi povrnitve škode iz državne blagajnice v slučaju preklicane konfiskacije kakega časopisa.

Nadsodnija v Gradci izrekla je v pretečenih dneh jako zanimivo ter pomenljivo razsodbo, nanašajočo se na odškodovanje iz državne blagajnice v slučaju preklicanega zasačenja kakega časopisa v smislu §. 491 kaz. pr. r. Izdajatelj „Cillier Zeitung“-e je namreč potem, ko je sodnija po državnem pravdništvu prouzročeno zasačenje „Cillier Zeitung“-e kot neveljavno preklicala, uložil prošnjo pri c. kr. okrožni sodniji za pripoznanje in likvidiranje škode iz državne blagajnice, katero prošnjo je okrožna sodnija odbila, vsled pritožbe izdajateljeve pa jo nadsodnija povoljno in sicer tako rešila, da mora erar poškodovanemu povrniti stroške družega, vsled konfiskacije potrebnega natisa dotičnega lista v onem znesku, katerega je nadsodnija likvidovala.

Ta razsodba, proti kateri je po §. 494 kaz. pr. r. na pravni poti vsak daljši korak nemogoč, bila je s tem podprta, da je izdajatelj lista vsled pogodbe, sklenjene z naročniki, zavezan, da jim mora časopis v redu izročevati, in ako ga tretja oseba v tem s

kakim ravnanjem zadržuje, namreč s konfiskacijo, ki se je pozneje kot neopravičena skazala, da ga mora ta tretja oseba, t. j. država, ki ga od izpolnitve pogodbine dolžnosti in sicer po krivici zadržuje, kar se v slučaju neopravičenega zasačenja zgodi, za to odškodovati. Država mora tedaj stroške novega natisa trpeti. Izgovor pa, da odškodovalno zahtevanje zaradi tega ni na mestu, ker se vsako zasačenje zaradi javnih oziror vrši, ne more veljati, ker bi bila potem v §. 491 kaz. pr. r. normovana dolžnost odškodovanja sploh iluzorična.

„Slov. Pravnik“.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 27. februarja.

V včerajšnji seji **državnega zbora** volil se je namesto odstopivšega dr. Klaiča dr. Tonkli v preiskovalni odsek Kamijskijeve afere. Postave o zložitvi zemljišč vzprejmo se v tretjem čitanju. Na to poroča grof Belcredi o premembah, katere je storila gospodarska zbornica pri obrtni noveli. Vsi paragrafi te novele vzprejmo se tako, kakor jih je osnovala gospodarska zbornica. Kmalu potem se seja sklene in načelnik Kamijskijevega odseka, grof Clam povabi članove k takojšnji seji. Danes je zopet zborovanje.

V soboto sestal se je davčni odsek, da obravnava nove davčne predloge. Grof Dzieduszicki omeni, da so te predloge take, da se bo komaj dal dobiti pravi pojem o njih, ako se prej temeljito ne pretresajo; in sicer naj bi se to godilo v ožjem krogu. Govornik torej predlaga, da naj se volita dva pododseka, v katerih naj bosti zastopani oboje stranki zbornice, da se na tak način omogoči uspešno delovanje. Dva odseka sta zato potrebna, ker naj bo eden obravnaval predloge, ki zadevajo k javnemu računodajstvu primorane družbe, drugi pa naj se bode posvetoval o novem pridobitnem in personalnem dohodninskem davku. Da so zastopani vsi nazorji, naj ima vsak pododsek po šest članov. Baron Doblhoff izjavi na to v imenu levice, da se pri volitvi v ta pododseka na njega in njegove somišljenike ni treba ozirati, ker se ne strinjajo s principelnimi nazori teh predlog. Grof Dzieduszicki, obžalovaje to izpoved, predlaga potem, da se naj voli v vsaki odsek le po štiri člane, kar se tudi zgodi.

Osnovatelji društva za spravo **Hrvatov in Srbov** sešli so se bili, kakor piše „Pozor“, v nedeljo v polnem številu pri načelniku dru. Makancu, kateri jim v daljšem govoru razloži, kaj je njega in njegove prijatelje dovelo na misel, ustanoviti takovo društvo: namreč razpor, ki obstoji in se vedno bolj širi mej dvema plemenoma jednega naroda na škodo obeh in pa na veliko veselje skupnih jim neprijateljev. On misli, da je proti temu razporu uspešno sredstvo zbližanje hrvatske in srb-ske inteligencije v društvenem življenji ter izraža upanje, da bode ta spor zgubil mnogo svoje ostrine, ko se bodo bratje shajali, učili se spoznavati in spoštovati, ter o prepirnih točkah prosto in prijateljsko se razgovarjali. Društvo naj bi neimelo politične svrhe, pristopili bi mu lahko somišljeniki raznih političnih strank; ampak v skupnim občevanjem bi se lahko po društvenosti dosegli polagoma tudi politično-narodne svrhe. — Za tem nagovorom Makancem prične se prijateljski razgovor; soglasno se je pri-

znavalo, da je treba že jedenkrat končati ta bratski prepir po Hrvatskeji; mnogo se pričakuje od tega društva in upa, da bode našlo po celem deželi odziv in nasledovanje. Konečno se voli odbor četvorice (Makanec, Medaković, Arnold in Babić), ki bo imel sestaviti ter predložiti pravila. Potem še le se bode izdalo vabilo k pristopu vsem rodoljubom, ki odobravajo cilj društva.

Vnanje države.

Oficijelni organ **ruske** vlade objavlja carjev ukaz glede ustanovitve posebnega višega komisijona iz uradnikov raznih strok pod prvosedstvom državnega tajnika Makov-a, prejšnjega ministra notranjih poslov, ki bo imel pregledati vse državne postave, zadevajoče žide, in osnovati načrte o potrebni premembi. Prvosednik komisijona imel bode pravico k posvetovanju posebnih vprašanj pozvati tudi izvedence. Te načrte in njih utemeljenja predložil bode potem minister notranjih zadev v pregled postavodajnem uradu. — V justičnem ministerstvu izdeluje se sedaj načrt amnestijskega manifesta, kateri je običajen pri slavnostih kronanja. Posvetovanje o njega vsebini dalo je bilo povod novici, da se pripravljajo važne reforme. — Minister notranjih zadev izrekel je za „Golos“ tretje posvarilo, zabranil ob enem njega izdajo za dobo šesterih mesecev ter odredil zanj preventivno cenzuro ob novem izhajanju. Ta ostra naredba se tako utemeljuje: „Vzlic ponavljajočim se kaznim ostal je „Golos“ pri svoji škodljivi smeri v sodbah o obstoječem državnem redu in pri svojem napačnem opisovanju dogodkov. On je hotel v obliki časniške polemike napak osvetliti nakane vladine glede reform prejšnje vlade, kar je bilo povsem naperjeno na to, da se seje razdor in upor mej državljani; to se vidi iz cele vrste njegovih člankov.“ — „Novoje Vremja“ obžaluje v interesu Bulgarije, da se je iztiril njen dopisovalec Molčanov iz nje ter ne želi, da bi se z jednako naredbo obdal tudi kak dopisovalec drugih vlastij.

Kakor se poroča iz Sredca, izjavil je **bulgarski** minister-prvosednik general Sobolev povodom vzprejete deputacije narodnega sobranja, da konservativni vodje zavratno delujejo na to, da Rusi zapustijo deželo, mej tem ko liberalci očitno agitujejo in to kar odkrito zahtevajo, nazivajoč sedanje ministerstvo nepatrijotično. Ob enem je dejal Sobolev, da je Rusija z velikanskimi žrtvami osvobodila deželo in da je pripravljena še več žrtvovati za nje razvitek. On sam da je dobil za to posebne napotke od svojega cara, kako naj se preustroji institucije kneževine in on da ima trdno voljo izpolniti te ukaze, pa naj se bolgarski vodje še tako upirajo in intrigujejo. Govornik deputacije je baje odgovoril, da je v Bulgariji rusofilna stranka postala skoro nemogoča.

Glasilo **nemškega** kancelarja „Nordd. Allg. Ztg.“, priobčuje celo vrsto zelo ostrih člankov proti liberalcem, kakor tudi proti osredju in konservativcem. O liberalcih pravi oficijozni list: „Molčanje liberalcev pri debati o état-u bogočastja bode znabiti vlado napotilo k temu, da bode popustljivejša nasproti željam papeževim kakor doslej.“ Z ozirom na neko kratko debato o pritožbah Poljakov obžaluje vladini list, da liberalci vlado proti Poljakom podpirajo. Windthorst da je sicer dejal pri tej priliki, da je on najbolj nemškega pokolenja, a rečeni list mu očita, da stoji vzlic temu superlativnemu nemstvu na protinardodnem stališču. — V drugem članku popravlja „Nordd. Allg. Ztg.“, da je cesar pač odgovoril na zadnje pismo papeževu, ne pa na Jacobinijevo. Mej obema vladarjema obravna-

sklepal iz njenega srditega pogleda . . . dobro sem razumel ta kratki, a krepki, nemi, a pomenljivi govor njenih očij.

Zapela je: njen glas ni bil oduren, a pela je jako slabo . . . sicer jo pa nesem poslušal. Zato je pa Grušnicki, ki je sedel njej nasproti, pohlepno požiral njene poglede: charment, délicieux!

— Poslušaj me, rekla je Vera: — jaz ne maram, da bi se seznanil z mojim možem, a vse-kako moraš dopasti kneginji; to ti je lahko; ti moreš, kar hočeš. Videti se moreva samo tukaj.

— Samo?

Zarudela je, potem je pa nadaljevala: — ti veš, da sem tvoja sužna, nikoli se nesem mogla upreti tebi . . . in za to sem kaznovana, ti me boš pozabil! A jaz hočem obvarovati vsaj svoje pošteno ime . . . da ne za se, to dobro veš! . . . Lepo te prosim: ne muči me s praznimi sumnjami in ponarejeno hladnostjo: morda bodem kmalu umrla; čutim že, kako slabim od dne do dne . . . in tudine mislim o bodočem življenji, temveč samo o tebi . . . Vi moški še ne poznate sladkosti pogleda in sti-

skanja rok . . . a jaz čutim, prisežem ti to, ko zaslišim tvoj glas, tako blaženstvo v svojih prsah, da ga ne morejo nadomestiti najgorkejši poljubi.

Knežna Mary je nehala peti. Pohvale donele so jej od vseh strani; jaz sem šel k njej; izrazil sem se nekaj o njenem glasu, pa ne ravno pohvalno, in povedal, da je nesem poslušal dosti pazljivo.

Naredila je kisel obraz in napela spodnjo ustno, ter mi rekla porogljivo: —

— Še ljubše mi je, da me neste poslušali; a vi morda ne marate za godbo? . . .

— Ravno nasproti — zlasti po kosilu.

— Grušnicki imel je prav, ko mi je pravil, da imate vi jako prozajičen okus . . . in sedaj vidim, da vi ljubite muziko samo v gastronomičnem oziru.

— Vi se zopet motite, jaz nesem nikakeršen gastronom: jaz imam slab želodec. Po muziki se jako lahko spi, spati po kosilu je pa jako zdravo; jaz ljubim tedaj muziko v medicinskem oziru. Zvečer pa muzika preveč razdraži živce in stori me preveč žalostnega ali preveč veselega. To in drugo je ne-

prijetno, kadar ni pravega uzroka žalovati ali veseliti se; poleg tega je žalost v družbi smešna, prevelika veselost pa neprilichna.

Ni me poslušala do konca, odšla je proč in usela se poleg Grušnickega, in unel se je mej njima nek sentimentalni pogovor; knežna odgovarjala mu je le razstreseno na njegove modre fraze, dasiravno se je prizadevala poslušati ga z veliko pazljivostjo. On jo je večkrat pogledal in prizadeval si uganiti uzrok njene notranje razburjenosti, ki se je pokazovala v njenih nemirnih pogledih.

A jaz sem vas uganil, mila knežna, varujte se! Vi me nameravate plačati z istim denarjem, dražiti moje samoljubje — a vam se ne bo posrečilo! ako vi meni napoveste vojno, tudi jaz ne bom imel usmiljenja.

Ostali del večera prebil sem poleg Vere in do sita nagovoril se z njo o preteklosti . . . Zakaj me ona tako ljubi, res ne vem, tem manj, ker je ona ženska, ki me po polnem pozna in ume z vsemi mojimi slabostmi in grdimi strastmi . . . Ali je zlo mari tako vabljivo? . . .

vali so se le glavni principi, materialne zadeve pa mej vladama. Na Jacobinijevu pismo bode vlada še le potem odgovorila, ko zasliši o tem vse dotične državne urade. — V tretjem članku napada list konservativce, ker neso hoteli podpirati davčne predloge ter jim očita, da so zato pobijali davek za patente, „da bi se ne zamerili politični sili bezniških krčmarjev.“ Lep stil proizvaja blažena nemška kultura!

Pogreb dr. Štefana Kočevarja.

Mrzla zemlja zagrnila je grob, v kojega so položili včeraj očeta štajerskih Slovencev, blagega rodoljuba, milega dobrotnika, izbornega človekoljuba, požrtvovalnega zdravnika in izglednega očeta svoji rodbini. Neso se še posušile solze britke tuge in žalosti, ruša pred gomilo še ni vsahnela solz, prelilih iz tisočerih oči, in še krvavi srce, še nam v posluhu done tužni glasovi ganečih žalostink.

Hladna zemlja objela je nepozabljivega starost, in blagor mu! domača zemlja je, v kateri bode počival mož kristalno čistega značaja!

Narod ni nikdar nehvaležen ljubiteljem in dobrotnikom svojim: to kazalo se je ob priliki spreveda doktorja Kočevarja.

Koj ko je sklenil ranjki slavno svoje življenje, ko je zatisnil spoštovani veljak oko, ki je gledalo tugo in radost, vse spremembe slovenskega naroda, oko, čisto kakor najlepše zrkalo, odmeval je tužni glas po vsej slovenski domovini in, iz lastne osvedočbe rečemo, marsiktero oko se je solzilo itak v bogato opravljeni hiši tako v revni koči pri prostega vratarja. In kaj so dokazovale solze v očesih žalujotih? Jedino, resnično in nepristransko žalost nad nezgodo, zadevšo slovenski narod, zadevšo ljudstvo, ki je s trdnim zaupanjem zrlo v osvitno obličje moža, ki ni poznal meje v ljubavi do svoje domovine in do človeka!

Iz vseh krajev obližnjih in oddaljenih prispelo je ljudstvo že drugi dan v Celje, da še jedenkrat, žalibože poslednjikrat obrne svoj pogled do obličja svojega ljubljence, svojega rešitelja!

Iz različnih krajev dohajali so telegrami in dopisi, v katerih se je izražalo sočutje in žalost nad nenadomestljivo izgubo, v žarečih besedah se je odlikovala neizmerna ljubezen do umrlega.

Venec se je donášal za vencem v najfinjšem izdelku s krasnimi dragocenimi trakovi, in kmalu je bila soba, v kateri je ležal dr. Kočevar na mrtvaškem odru, po vseh stenah polna prelepih vencev.

Naznanila se je smrt na vse strani in dan po smrti so že skoraj vsi časniki objavili v telegramih ali dopisih tužno vest.

Na dan pogreba, to je v nedeljo, zbiralo se je ljudstvo že predpoludne v Celjskem mestu, iz Čitalnice, posojilnice in odvetniške pisarne dr. Srneca viseli so črni prapori.

Z mešanim vlakom došli so Ljubljancje s Sokolom, pevskim zborom, zastopnikom „Matice Slovenske“ in „Matice Glasbene“, Narodne Tiskarne, „Slovenskega Naroda“, s poštnim in brznim vlakom

došle so deputacije iz Maribora, Ptuja, Zagreba, Šentjurja itd. Sokol in pevski zbor ljubljanski došla sta s svojima zastavama.

Dopoludne so dohajale deputacije iz bližnjih okrajev trgov in vasij.

Breštevlna množica ljudij zbirala se je okolo mesta in po mestu, mej tem so se različne deputacije, kojih imena priobčimo pozneje, zbirale ter urejevale v Čitalnici

Popoludne ob dveh so zbrane deputacije društva odrinole iz Čitalnice, na čelu Sokol in pevski zbor ljubljanski z zastavama, v gosposko ulico pred bišo rankega doktorja Kočevarja, ter se tam razvrstile tako, da so pred vsako deputacijo korakali trije dijaki dotični venec deputacije noseč. Malo prostora je ostajalo rediteljem spreveda, kajti nabralo se je bilo toliko občinstva, da po gosposke ulici ni bilo nikomur mogoče se prosto gibati.

Točno ob treh je došlo č. duhovništvo, odločeno za cerkveno opravilo, 21 duhovnikov, č. oo. kapucini in redovniki sv. Jožefa, pod vodstvom gosp. opata Vrečka.

Po izvršenem cerkvenem opravilu peli so Celjske Čitalnice pevci združeni z ljubljanskim pevskim zborom žalostinko „Usliši nas Gospod.“

Koj potem se je jel pomikati spreved, in sicer tako, da so vse deputacije, zastopniki raznih društev in nositelji vencev hodili pred rakvijo.

Treba je, da koj tu naštejemo deputacije.

(Dalje prih.)

Domače stvari.

— (O smrti in pogrebu Ivana Šolarja) piše „Narodni list“: „V četrtek zvečer umrl je v Zadru nadzornik srednjih šol v Dalmaciji, Ivan Šolar. Ta vest bode jako žalostno zadela vse tiste, katerim je na srci napredek naših srednjih zavodov; razžalostila pa bode osobito profesorje, katerim je on ob enem bil starešina in prijatelj, in kateri so v njem videli človeka starega spartanskega značaja. Pokojnik bil je nad 56 let. Porodil se je v Kropi v Slovenskej, študiral gimnazijo v Ljubljani, vseučilišče pa na Dunaji. Bil je osposobljen za grški, latinski in slovenski jezik, katere vse tri je temeljito poznal. Zaradi njegovih redkih zaslug, katere si je pridobil kot učitelj, bil je imenovan nadzornikom srednjih šol v Slovenskej l. 1871, a osem let pozneje bil je premeščen v Dalmacijo. Z njim so naše šole zadobile neprecenljivo pridobitev, kakor zdaj trpe veliko izgubo. Odlikoval se je ne samo po svojem vsestranskem a osobito filologičnem znanju, po svojej padagogični izvedenosti, ampak osobito tudi po svojej nepristranosti in velikej marljivosti. In če tudi je stal oddaljen od političnih bojov, ljubil je iskreno naš narod, radoval se njegovemu, kakor sploh vsacemu napredku. Pokojnik pal je kot žrtva svoje neumorne delavnosti, svoje ljubezni do šole. Danes (24. t. m.) bil je spreved, katerega so se udeležili učitelji in učenci srednjih šol Zadarskih. Dva profesorja, jeden iz gimnazije, drugi iz realke,

nosila sta vsaki venec svojega zavoda. Vsaki gimnazijski razred poklonil je tudi svoj venec. Te vence nosili so učenci. Gimnazija napravila mu je tudi latinski nadpis. Zastopane so bile vse deželne srednje šole in gimnazija Ljubljanska. Razen omenjenih vencev bili so še naslednji: Gimnazije Spljetske, realke Spljetske, gimnazije v Dubrovniku, gimnazije v Kotoru, Spljetske gimnazijske mladeži (vsi ti s hrvatskimi napisi), gimnazije Ljubljanske, dalmantinskega namestništva in deželnega šolskega sveta. Čital se je tudi latinski nadpis v imenu gimnazije v Dubrovniku in hrvatska pesen v imenu prijateljev. Mestne oblasti in vse, kar je odličnejega v Zadru, udeležilo se je spreveda. Spomin Šolarjev ne bode se tako lahko izbrisal. Pokoj mu poštenoj duši!“

— („Deutsche Zeitung“) ima telegram s Celja, da je bilo povodom pogreba dra. Kočevarja ondotno prebivalstvo zaradi izzivajočega ponašanja Sokolov zelo razburjeno. Kaj tacega smo pričakovali, ker poznamo „deutsche Biederkeit“, zlasti pa tisto, ki je v Celji doma. A da se resnica prav spozna, treba pojasniti, kaj je na tem. Vsakdo, kdor je naravnega in nramnega zdravega razuma, bode mislil, da se tujci, ki pridejo v oddaljeno mesto in to k pogrebu obče spoštovanega poštenjaka, puste lepo v miru in se ne bodo nikakor nadlegovali. Tako vsaj je pri omikanih narodih ta — in onkraj atlantskega morja, vse drugače pa v Celji. Jedva so izstopili Ljubljancje na kolodvoru in se podali v mesto, že je bilo opazovati izzivajoče vedenje Celjskih pobalinov in čule so se najrobateje psovke, katerih imajo Celjski nemškutarji veliko zalogo, katerih po za sedaj niti navajati nečemo. Naši so vse te psovke in pereat-klice mirno prenašali, a v dveh slučajih je dotičnikom vender kri zavrela in par Celjanov, ki so se obnašali posebno nesramno, birman je bil brez škofa in krizme. In še zadoji trenotek prišlo je nekoliko teh neotesancev na kolodvor in obnašalo se tam tako pobalinsko, da so je železniški stražniki ekspedirali na zrak. — „Kmetski prijatelj“, ki bi rad v koši omiko nosil na deželo, bodi opozorjen, da je je še v Celji krvavo treba. Kjer se pojavlja tolika surovost, da se insultirajo k pogrebu došli tujci, tam omike ni niti sluha. In Celje ima to žalostno slavo, da v njegovem ozidji Slovan, če je še tako miren, ni varen pred psovkami in jednacimi ljubeznivostimi omikanega in neomikanega „Moba“. Take cvetke poganja nemčurska kultura! Sploh je bilo vidno, da so ljubeznivi „Cillier Kinder“ hoteli izvesti večji škandal, a ker smo to slutili, bili smo pozorni in ko je hrabra četvorica napala g. Lipolda, starosta „Savinjskega Sokola“, prišlo je par naših slučajno o pravem času na lice mesta in napadovalci odnesli so svoje pete.

— (Le temeljito!) „Agramer Zeitung“ vzgajala je za svoje čitatelje novo raco. S po polnem resnim obrazom pripoveduje namreč v zadnjem številki, da je nagrobni govor pri pogrebu dra. Kočevarja govoril župnik Božidar Raič, katerega v

Odšla sva s Grušnickim vkupe; na ulici prijel me je za roko in rekel mi po dolgem molčanju:

— No kaj?

„Ti si bedak,“ hotel sem odgovoriti, a zadržal sem jezik in zmajal samo z ramama.

6. junija.

Vse te dni nesem odstopil ne jeden trenutek od svoje sisteme. Knežni je moje govorjenje vedno bolj všeč, povedal sem jej nekatere čudne dogodbe iz svojega življenja, ona že začjenja videti v meni nenavadnega človeka. Jaz se smejem nad vsem svetom, zlasti nad čuvstvi: to jo straši. Vpričo mene se ne upa več spuščati z Grušnickim v sentimentalne prepire, nekaterekrat odgovorila mu je že na njegovo besedovanje z ironičnim smebljanjem; jaz naredim vselej, kadar pride Grušnicki k njej, jako resen obraz, in grem proč; prvokrat bila je na videz tega celo vesela, drugokrat zjezila se je na me, tretjokrat na Grušnickega. — Vi imate jako malo samoljublja! rekla mi je včeraj. — Zakaj mislite, da sem rajši z Grušnickim?

Odgovoril sem jej, da žrtvujem lastno srečo za svojega prijatelja.

Pogledal sem na njo, njen obraz bil je resen. Potem pa celi dan nesem govoril z njo niti besedice... Zvečer je bila vsa zamišljena; danes pri studenci pa še bolj. Ko sem šel mimo, poslušala je jako razstreseno Grušnickega, ki se je navduševal za prirodu; ko me je zagledala, jela se je krohotati (res prav ob neprilicnem času), samo, da bi pokazala, da me je zapazila. Šel sem dalje in jo začel skrivaj opazovati od strani, ona se je obrnila od Grušnickega, in dvakrat široko zazevala. Sedaj ga ima že dosti. Še dva dni, pa ne bo več govorila z njim.

11. junija.

Večkrat vprašam samega sebe, zakaj se toliko prizadevam pridobiti ljubezen te mlade devojke, ki je ne maram niti zapeljati, niti vzeti jo kedaj za ženo. Čemu je to žensko koketstvo? Vera me bolj ljubi, nego me bo Mary kedaj ljubila; ko bi se ta

krasotica uporno upirala mojej ljubezni, potem bi že mogel razjasniti, kaj me tako mika.

A to ni! Tedaj tu ni potreba ljubezni, ki nas muči v prvej mladosti, in nas goni od ženske do ženske, dokler ne najdemo katere, ki nas trpeti ne more: tu se začjenja stanovitna — brezkončna strast, katero lahko izrazimo matematično s premo črto, razprostirajočo se iz jedne točke vedno v jedno mēr v brezkončnem prostoru; skrivnost te brezkončnosti tiči — v nemogočnosti doseči svoj cilj, to je konec.

Zakaj pa to govorim? — Iz zavisti do Grušnickega? Revež! on je res ni vreden. Ali je pa to posledica onega slabega, nepremagljivega čuvstva, ki nas sili razdirati sladke zmote svojega bližnjega samo zato, da bi mu mogli povedati, ko bo vprašal nas v obupanji, čemu naj verjame:

— Dragi prijatelj, z menoj godilo se je ravno tako, a vender kosim, večerjam, spim mirno in upam, da bom tudi umrl brez joka in solza.

(Dalje prih.)

Celji niti bilo ni. To je že prava pravcata orijentalna domišljija.

— (Čitalniški pevski zbor) ima v sredo 28. t. m. ob 8. zvečer svojo redno vajo. Ker pridejo na vrsto nove skladbe za drugo postno besedo, upa odbor, da ne bode manjkalo nobenega gg. pevcev.

— (Razpisana je služba) učitelja na jednorazrednici v Ajdovici. Letna plača 450 gld. in prosto stanovanje. Prošnje do 20. marca t. l. na okrajni šolski svet v Rudolfovem.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 27. februvarja. Generalna debata o budgetu pričeta. Carneri (proti) ponavlja znane fraze in napade proti vladi. Klun (za) osvetljuje napredek na gospodarskem in političnem polju pod sedanjim vladnim sistemom ter graja, da narodna enakopravnost za Slovence še vedno ni praktično upeljana. Opisuje zatiranje slovenskega ljudstva po Štajerskem, Koroškem in Primorskem in zahteva od vlade resnih naredeb za popolno enakopravnost slovenskega jezika in proti upornim uradnikom.

Berolin 26. februvarja. „Norddeutsche Allgemeine“ ponavlja kazoč na osorno nasprotstvo, ki se kaže mej postopanjem centruma in blagovoljnimi besedami kurije, naglašajo: da vlada ne more računati na mir, dokler centrum uboga vodstvu Windthorsta.

Kajira 26. februvarja. (Poročilo Havasovo). Vest britiških časopisov, da domačini v Egiptu prirejajo ustanek, zanikava se formalno.

Washington 26. februvarja. Britiška vlada zahteva, da se jej Sheridan izroči.

Razne vesti.

* (Avstrijska vseučilišča.) V tekočem zimskem tečaju je na avstrijskih vseučiliščih 11,265 slušateljev, izmed katerih je na dunajskem vseučilišču 5010 (4246 rednih in 764 izrednih), tedaj skoraj polovica. Dunajsko vseučilišče je tedaj najbolj obiskovano mej vsemi ostoječimi vseučilišči. Po raznih fakultetah razdele se slušatelji dunajskega vseučilišča tako: Teologov je 223, juristov 2244, medicincev 1750, filologov 793. V Pragi broji nemško vseučilišče 1598 (1245 rednih in 353 izrednih), česko vseučilišče 1021 (879 rednih in 142 izrednih), oba vseučilišča tedaj 2619 slušateljev. Gede družih vseučilišč naznanjajo se naslednje številke: Vseučilišče v Gradcu 965 slušateljev (746 rednih in 219 izrednih), v Inomostu 685 (555 rednih in 130 izrednih), v Krakovem 775 (698 rednih in 77 izrednih), v Lvovu 943 (866 rednih in 77 izrednih) v Črnovicah 269 (222 rednih in 47 izrednih). Če primerjamo zadnjo številko z zadnjimi objavljenimi številkami o naših srednjih šolah in pa dotične stroške in dotacije, usiljujejo se nam čudne misli, zlasti, ako čitamo, da se je že tej ali onej srednji šoli podpisal ali se namerava podpisati popotni list v večnost.

* (Vulkan Aetna) začel je, kakor se iz Napolja piše v 16. dan t. m., postajati zopet nemiren in bruha žareče lavo na dan. Vrhunec hriba je po noči žareče razsvitljen. Včeraj čutil se je močan potres.

Listnica uredništva. Gospod C—hac! Vaša „postilla“ in dovtipni razgovor gospodov A—hacelna in B—hacelna „pri obstoječih razmerah“ ni za tisk, vsaj za naš list ne. Z rokopisom storimo, kakor ste želeli.

Darila za „Národní Dom“.

Prenesek . . . 9271 gld. 61 kr.	
Na Vrhniku iz pušic:	
Čitalnice in kavarne . . .	4 gld. 60 kr
Pri Merjančniku v Verdn . . .	2 „ 65 „
Pri Jurcu . . .	2 „ 15 „
Pri Jelovškcu . . .	1 „ 70 „
Vkupa . . .	11 „ 10 „
Iz Sarajeva:	
Fran Oblak, računski svetnik . . .	2 gld. — kr.
Josip Dobida, finančni koncipist . . .	1 „ — „
Janko Pogorelec, računski oficijal . . .	1 „ — „
J. P. . . .	1 „ — „
Vkupa . . .	5 „ — „
Puščavnik v Ribnici (X — 2/12). X = 10 . . .	— „ 50 „
„Des durchgegangenen Gastes halber“ pri veselici v Ribnici . . .	— „ 50 „

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

Občanska založna v Karloven . . .	50 „ — „
Anton Friedrich jun. v Schönlinde na Českem . . .	10 „ — „
Bralno društvo v Žireh polovico čistega dohodka pri veselici 28. januarja . . .	5 „ — „
Ivan Korošec v St. Petru nabral:	
Mohar iz Iga . . .	1 gld. 20 kr.
Jože Lončarič . . .	— „ 50 „
P. Bailovič, podčastnik v Jelačicu . . .	— „ 50 „
Veselo društvo v Jelačicu . . .	1 „ 05 „
V pušici . . .	5 „ 12 „
Na kegljišči . . .	4 „ 64 „
Vkupa . . .	13 „ 01 „
Franjo Žlindra, zastopnik banke „Slavije“ v Vel. Laščah . . .	— „ 71 „
Matej Šupljina, župnik v Brnu . . .	5 „ — „
Sime Matejčič, župnik na Starem Pazinu . . .	5 „ — „
Fran Bukovec, župnik v Tervizu . . .	5 „ — „
Josip Rome, beneficijal na Vačah . . .	2 „ — „
Vkupa . . .	9384 gld. 43 kr.

Javno zahvalo

izreka podpisano občinsko predstojništvo v svojem in obdarovancev imenu velikodušnemu dobrotniku in rodoljubu gospodu Janezu Borštniku-u iz Dolj pri Borovnici, koji je za neznanoto odškodovanje tukajšnji občini milostno podaril 24 šopov (ali 392 kilog. teže) mladih, odraslih in izvrstno ukoreninjenih, za vsako pogozdovanje sposobnih sadik (drevesic): za kar se preiskreno in presrečno vrlému gospodu zahvaljujem! Bog mu njegovo blago dejanje tisočero povrni. Nam pa nakloni jednake dobrotnike! —

Občina Jablanca v Dolenjen Zemonu,
dne 26. februvarja 1883.

Potepan,
obč. predstojnik.

Meteorologično poročilo.

A. V Ljubljani:

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v min.
23. febr.	7. zjutraj	745.77 mm.	— 0.8° C	sl. zah.	obl.	0.00 mm.
	2. pop.	744.16 mm.	+ 13.6° C	sl. jz.	jas.	dežja.
	9. zvečer	746.89 mm.	+ 4.2° C	brezv.	jas.	dežja.
24. febr.	7. zjutraj	745.36 mm.	+ 1.2° C	sl. jz.	obl.	0.00 mm.
	2. pop.	744.16 mm.	+ 9.4° C	sl. vzh.	obl.	dežja.
	9. zvečer	746.10 mm.	+ 4.6° C	sl. jz.	obl.	dežja.
25. febr.	7. zjutraj	745.95 mm.	+ 0.8° C	sl. vzh.	jas.	0.00 mm.
	2. pop.	743.60 mm.	+ 8.6° C	sl. vzh.	jas.	dežja.
	9. zvečer	742.10 mm.	+ 4.0° C	sl. jz.	jas.	dežja.

B. V Avstriji sploh:

Zračni pritisk je ostal skoro nespremenjen; tudi razloček mej maksimum in minimum je znašal še vedno od 7—10 mm.; razdelitev je bila tedaj precej nejednakomerna. Temperatura se je povsod, posebno proti poludnevu, močno vzdignila; bila je tedaj precej ekstremna; razloček mej maksimum na jugu in mej minimum na severovzhodu je znašal od 15—18° C. — Vetrovi so postali povsod močnejši, sicer so bili pa zelo spremenljivi in vzhodni niso več izključljivo prevladovali. — Nebo je ostalo do zadnjih dnij še skoro povsod večinoma jasno, vreme pa suho in stanovitno.

Dunajska borza

dné 27. februvarja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta . . .	78 gld. 35 kr.
Srebrna renta . . .	78 „ 65 „
Zlata renta . . .	97 „ 15 „
5% marcna renta . . .	93 „ 20 „
Akcije narodne banke . . .	827 „ — „
Kreditne akcije . . .	313 „ — „
London . . .	119 „ 80 „
Srebro . . .	— „ — „
Napol. . .	9 „ 48 1/2 „
C. kr. cekini . . .	5 „ 65 „
Nemške marke . . .	58 „ 50 „
4% državne srečke iz l. 1854 . . .	250 gld. 118 „ 30 „
Državne srečke iz l. 1864 . . .	100 „ 169 „ 25 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta . . .	97 „ 40 „
Ogrska zlata renta 6% . . .	119 „ 95 „
„ 4% . . .	89 „ — „
„ 5% . . .	87 „ 15 „
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig. . .	103 „ — „
Dunava reg. srečke 5% . . .	100 gld. 114 „ 75 „
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi . . .	116 „ 50 „
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice . . .	98 „ 75 „
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice . . .	104 „ 75 „
Kreditne srečke . . .	100 gld. 171 „ — „

ben z Dunaja. —

Snežnika.

Pri Malici: pl. Oberaigner iz

stojine.

Pri Stionu: Kuh z Dunaja. —

Centrich iz Novega mesta. — Schel-

ber z Dunaja. — Hočevar iz Po-

stojine.

Pri Malici: pl. Oberaigner iz

stojine.

Pri Stionu: Kuh z Dunaja. —

Centrich iz Novega mesta. — Schel-

ber z Dunaja. — Hočevar iz Po-

stojine.

FRANZ JOSEF BITTER QUELLE

Zahtevaj se vedno izrečno: „FRAN-JOSIPOVA GRENČICA“.

Zaloge povsod.

Vodstvo razpošiljatlve v Budapešti.

Rudolfove srečke . . .	10 „ 20 „ 50 „
Akcije anglo-avstr. banke . . .	120 „ 123 „ 50 „
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v. . .	226 „ 50 „

Zahvala.

Za mnogobrojno udeležitev pri pogrebu našega nepozabljivega sina, oziroma brata, gospoda

Matije Logar-ja,

sedmošolca,

posebno gospodom sošolcem ranjkega za prekrasen venec, vsem darovateljem vencev, gospodom pevcem za mili nagrobni, kakor vsem prijateljem za izkazano sočutje o bolezni in o smrti umrlega, se srčno zahvaljuje

(120) žalujoča rodbina.

V Loki, v 27. dan februvarja 1883.

Narodna biblioteka.

Prve bukvice,

obsegajoče

(107—2)

Kranjska Čebelica,

je ravno kar izšla ter jo ima v zalogi in sprejema naročnino.

J. Giontini v Ljubljani.

St. Rupertska občina na Dolerjskem išče

tajnika,

(119—1)

ki je zmožen slovenščine in nemščine, z letno plačo 160 gld.

Izučen trgovec,

dober prodajalec vsakovrstnega blaga, slovenskega in nemškega jezika zmožen, želi premeniti svojo dosedanja službo. — Ponudbe sprejema iz prijaznosti upravnistvo „Slovenskega Naroda“.

(118—2)

Kupi ali v najem se vzame

posestvo s hišo,

katera je za obrtnijo (prodajalnico in krčmo) pripravna. Nastop 1. maja 1883. — Sporočila upravnistvu „Slovenskega Naroda“.

(112—2)

Umetne

(574—51)

zobe in zobovja

postavlja po najnovejšem ameriškem sistemu v zlatu, vulkanitu ali celulojdu brez bolečin. Plombira z zlatom itd.

Zobne operacije izvršuje popolnem brez bolečin

zobni zdravnik A. Paichel,
poleg Hradskega mostu, v I. nadstropji.

Reelna razprodaja.

Zaradi preselitve iz svoje dosedanje prodajalnice sem primoran v času od 1. do 20. marca po jako znižanih cenah razprodajati svoje bogato založeno blago, obstoječe

v papirnih izdelkih, albumih, mapah, muzikalijah, galanterijskem blagu, kupčijskih knjigah in noticah, spisih za mladino, slikanih in molitvenih knjigah, pisalnem orodju za pisarne in šolo, slikah z oljnim tiskom, fotografijah, črnilah itd. itd.

(121—1)

Karol Till v Ljubljani,

poleg Hradskega mostu.

„prijeten in priročen lek za sčiščenje.“
Prof. VALENTA, Ljubljana.

„ne prouzroča nobenih težav.“

Prof. pl. BAMBERGER, Dunaj.

„je uspešnije, kakor druge grenčice.“

Prof. LEIDESDORF, Dunaj.

Zahtevaj se vedno izrečno: „FRAN-JOSIPOVA GRENČICA“.

Zaloge povsod.

Vodstvo razpošiljatlve v Budapešti.

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.